

Arnhem, 6 november 2022

Lieve Jair,

Bij het Italiaanse winkeltje kocht ik een paar flesjes Chinotto,
een donkerbruine frisdrank van bittere sinaasappels
waarmee ik in een paar slokken wat zomer probeerde te vangen

al is het alweer een leven geleden dat we op waterslangen en hagedissenstaarten joegen,
vishaakjes maakten van vuilzaksluiters waarmee we alvertjes vingen
en ons vol aten aan soepstengels in zomers zonder zonnebrand.

Ik hoop dat de herinneringen me warm genoeg krijgen
om de thermostaat laag te houden; ik zit met vingerloze handschoenen,
omslagdoek en dekentje over mijn knieën in mijn werkkamer op zolder.

Los van kaars en fles (wegens brandgevaar en blauwe knoop)
beantwoord ik zo prima aan het schrijversclich e,
al weet ik niet of met *lijden voor de kunst*
ook *kou lijden voor de kunst* wordt bedoeld.

Buiten blijft de zon novembermoe laag in de lucht hangen
en wanneer ze zich niet achter het grijs verbergt
vult ze de wereld met silhouetten,
werpt ze lange schaduwen die ons groot maken,
uitrekken, tot verstilde uitroeptekens.

Tussen de verleppende bomen staat  e n felrode tooi,
een boom die zich niet schaamt voor zijn groenverlies
en voor het uitvallen van zijn bladeren
heeft besloten even nog te vlammen,
in plaats van in schaamte traag te verbruinen.

Vliegenzwammen klappen open,
foeragerende ooievaars twijfelen of ze naar het zuiden zullen,
mijn dochter stouwt haar jaszakken vol beukenootjes.

Deze kouder wordende wereld barst van stille schoonheid,
maar schoonheid houdt me niet warm,
net zo min als een paar slokken frisdrank en herinneringen aan de zon.

Toch zal ik deze schoonheid onthouden
om me straks wanneer de zomer weer oplaait
met deze herinneringen te verkoelen.

Tegen beter weten in,
dat weet ik,
maar tegen beter weten in
leeft de verbeelding.